

ΑΝ ΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΟΠΑΣΗΣ

Ἐγράφαμεν στὸ προηγούμενον, πῶς ὁ ὑποφαινόμενος καὶ ὁ κ. Γ. Βουτσινᾶς, ὡς ἀπεσταλμένοι τῆς «Ἀκροπόλεως» καὶ τοῦ «Ἐμπρός», ἐφύγαμε γιὰ τὴν Σάμο, κατὰ τὴν γενομένην ἐπανάστασιν ἐκεῖ, πῶς ἐφθάσαμεν, ἔπειτα ἀπὸ τόσα βιάσανα, καὶ πῶς κατωρθώσαμε νὰ παρουσιαστοῦμε ἐνώπιον τοῦ μακαρίτου ἡγεμόνος τῆς Σάμου, τοῦ Κοπάσης.

Τὸν γδύσανε οἱ Τούρκοι στρατιῶται.

Ὄταν αὐτὸς θέλησε νὰ μᾶς ἐξιστορήσῃ τὰ συμβάντα, ἡμεῖς ἀρχίσαμε νὰ τὸν... ἐπιτιμῶμεν διὰ τὰ γενόμενα.

Καὶ συνήφθη ὁ διάλογος, τὸν ὁποῖον ἀνεγράψαμεν στὸ προηγούμενο φύλλο τοῦ «Μπουκέτου».

Παρ' ὅλα ὅμως τὰ ὅσα ἐλέγαμε καὶ σ' αὐτὸν καὶ στοὺς περὶ αὐ-

τὸν, ὁ Κοπάσης μᾶς φέρθηκε καλὰ, μᾶς ἔδωκεν ἄδειαν νὰ κυκλοφοροῦμε ἐλεύθερα, παντοῦ, καὶ τὸν γιὸ τοῦ γενικοῦ γραμματέως του, κ. Θαλασσινοῦ, τὸν Συμεῶνα, γιὰ νὰ μᾶς συνοδεύσῃ.

Ἐπήγαμε παντοῦ. Στὰς τουρκικὰς κατασκηνώσεις, στὰ προξενεῖα, πού ἐκρύπτοντο καὶ αἱ οἰκογένειαι τῆς ἐπανάστατικῆς μερίδος, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀντιθέτου, διὰ τὸν φόβον τῶν... ἀγαρηνῶν, στίς φραγκοκκλησιᾶς καὶ στοὺς μπαχτσέδες, πού ἦσαν πεταγμένα τὰ πτώματα τῶν φονευθέντων χριστιανῶν καὶ σάπιζαν ἡσυχᾶ, κάτω ἀπὸ τὸν ζεστὸ ἥλιο.

Φρικτὸ, ἀκόμα, εἶνε στὴν ἀνάμνησί μου τὸ θέαμα τοῦ πτώματος ἐνὸς πτωχοῦ μανάβη γυρολόγου, πού καθὼς ἐγύριζε μὲ τὸ γαῖδαρό του καὶ πωλοῦσε φρούτα καὶ λαχανικὰ, τὸν θρῆκαν σφαίρες τουρκικῆς καὶ τὸν σωριάσανε νεκρὸ κι' αὐτὸν καὶ τὸ ζωντόβολό του.

Οἱ Τούρκοι τὸν γδύσανε καὶ δὲν τοῦ ἄφησαν παρὰ μόνον τὴν φουφούλα. Ἄλλοι τὸν σύρανε σὲ μιά γωνιά γιὰ νὰ μὴ πιάνῃ τὸ δρόμο καὶ ἐκοίτετο πεσμένος ἔτσι, σὰν νὰ ἦταν ἀγκυριασμένος μὲ τὸ ζῶο του καὶ κοιμώντουσαν ἡσυχᾶ μαζὺ, σὰν δυὸ σύντροφοι, πού ξεκουράζονται ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς...

Ἐπειτα ἀπὸ 3 — 4 ἡμέρες, πού ξαναπέρασα ἀπὸ ἐκεῖ, τὸν εἶδα στὴν ἴδια θέσι, μαῦρον ὅμως πειᾶ, μὲ ἓνα σκοῦρο χρῶμα, σὰν σοκολατένιον!...

Τὰ καφενεῖα ἦσαν γεμάτα ἀπὸ παληοὺς εἰσαγγελεῖς.

Ἐπειτα ἀπὸ 2—3 ἡμέρες ἀνοίξαν τὰ φιλικὰ πρὸς τὴν κατάστασιν μαγαζιά καὶ ἐβγῆκεν ἔξω ὁ Κοπασικὸς ὁ κόσμος.

Στὰ καφενεῖα ἐβλεπε κανεὶς ὅλην τὴν ἄκρατον καὶ ἐπιβλαβῆ ἐλευθερίαν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ζοῦσε ὁ Σαμιακὸς λαός.

Ἐγνώρισα πλήθος πρῶν ὑπουργῶν, πλήθος εἰσαγγελέων, πλήθος προέδρων τῶν Πρωτοδικῶν.

Στὴν ἀρχὴ ἐνόμισα πῶς ὅλοι οἱ ὑπουργοὶ τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς πού ἐγίνε τὸ Σύνταγμα ἕως τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, θὰ εἶχαν συνέδριον ἐκεῖ.

Σχεδὸν στὰ καφενεῖα δὲν ἐβλεπε κανεὶς παρὰ μόνον πρῶν ὑπουργοῦς, εἰσαγγελεῖς καὶ... μυῖγες.

Ἐπειτα ἔμαθα πῶς κάθε κόμμα πού ἐρχότανε στὰ πράγματα, ἐνέσκηπτε... πλησίον, μὲ ὅλας τὰς ἀρχὰς τοῦ τύπου, παῦρον τὰς προκατόχους τοῦ ἀντιθέτου κόμματος καὶ διορίζον τὰς δικὰς του. Ὄταν πάλιν ξαναῆρχετο κανένα ἀπὸ τὰ πεσόντα κόμματα, ἔκανε, μὲ τὴν ἀσάδα του κι' αὐτὸ, γενικὴν... καθαριότητα καὶ ξαναδιώριζε δικούς του ὑπαλλήλους, ἀλλὰ

δὲν διώριζε ποτὲ τοὺς ἴδιους ὅπου εἶχε πρῶτα, ἀλλὰ ἄλλους, γιὰ νὰ ἱκανοποιηθοῦν τοιοῦτοτρόπως ὅλοι οἱ φίλοι καὶ «ἡμέτεροι».

Ἔτσι, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ προαπελθόντες κολλοῦσαν ἓνα «πρῶην» στὴν πλάτη καὶ στὰ μπιλιέτα τους καὶ παίζαν τάβλι στὰ καφενεῖα!...

Ἡ Χωροφυλακὴ, πάλιν, τοῦ τόπου, ἢ ὁποῖα φοροῦσε περίεργον ἐθνικὸν ἔνδυμα, βαθυκύανες φουστανέλλες, κάλτσες τοῦ ἴσου χρώματος, φέσια κατακόκκινα μὲ φούντες καὶ τσαρούχια, καὶ ἢ ὁποῖα συναπέρχετο μετὰ τοῦ τελευταίου χωροφύλακος ἂν ἐπεφτε τὸ κόμμα, ἦταν γιὰ νὰ φυλάῃ μόνον τὰ σπίτια καὶ τὰ καταστήματα τῶν κομματικῶν τῆς φίλων.

Γιὰ τὰ τῶν ἀντιθέτων... ἄς τὰ φύλαγε ὁ νοικοκύρης κι' ὁ Θεός!

Καμμιά φορὰ, μάλιστα, διηγούντο πῶς οἱ χωροφύλακες διερρήγνυον καὶ ἀπεγύμνουσαν τὰ μαγαζιά τῶν κομματικῶν τῶν ἀντιπάλων.

Ἄλλὰ ἐκτὸς αὐτῶν, ἢ περίφημος ἐκεῖνη ἡγεμονία εἶχε καὶ τὸ «Ἐθνικὸν Τυπογραφεῖον» τῆς, στὸ ὁποῖον ἐξετυπῶτο δωρεάν καὶ ἢ... ἐφημερὶς τοῦ κόμματος, ἢ καθυβρίζουσα τοὺς ἀντιπάλους.

Ὅπως εἶχαν τὰ πράγματα ἀπὸ καταβολῆς ἡγεμονίας, ὅταν ἐνεφανίσθημεν καὶ ἡμεῖς ἐκεῖ καὶ ὑβρίζαμεν παντοῦ, ὅπου ἰστάμεθα καὶ εὐρισκόμεθα, ὡς «προδότην» τὸν Κοπάσην καὶ ὅτι πρέπει οἱ διωγμοὶ πλέον τοῦ ἐλληνικοῦ στοιχείου νὰ... κ ο π ἄ σ ο υ ν, γιὰτὶ ἄλλοιῶς θὰ μετανοήσῃ πολὺ, πάρα πολὺ «αὐτὸς ὁ κύριος»!...

Οἱ ἐν τοῖς καφενεῖοις «πρῶην» ἔσπευσαν νὰ τοῦ τὸ ἀναγγεῖλουν.

Πολλοὺς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς θλέπω σήμερα κατέχοντας μεγάλας θέσεις στὸ συνονθύλευμα αὐτὸ πού λέγεται «Κράτος τῶν Ἑλλήνων», κοπτομένους διὰ τοὺς θεσμοὺς καὶ σαλιαρίζοντας διὰ τὸ κύρος τοῦ Συντάγματος.

Ἐνα μεσημέρι τέλος ἔρχεται ἓνας τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Διοικητηρίου καὶ μᾶς καλεῖ στὸ Ἱεγεμονεῖο.

Ἐμεῖς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ εἴμεθα στὸ περιβόλι τῆς μακαρίτισσας ποιητρίας Ἑλένης Σβορώνου, τῆς Σαπφούς ἀγῆς τῆς Σάμου, ὁμιλοῦντες γιὰ ποιήματα καὶ γιὰ φιλολογία. Δὲν ἦταν μάλιστα πολλὴ ὥρα

πού ἀνοίξε μιά πόρτα καὶ εἶδα νὰ προβάλλῃ ἓνας φίλος ἀναπάντεχος ἐκεῖ: ὁ Μπήττος τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς «Νέας Ἀληθείας», ὁ ἐκκολάπτων σήμερα τοὺς νεαροὺς λογίους τῆς συμπτωτευούσης.

Γιὰ νὰ μᾶς ἐκπλήξῃ περισσότερο, στεκότανε καὶ μᾶς κυττοῦσε μὲ τὰ στρογγυλά του τὰ γυαλιὰ, τὸ εὐρύ του μέτωπο καὶ τὸ σφηνοειδές του ὑπογένειο, πού τώρα τὸ θυσίασε στὸν βωμὸ τῆς μόδας.

Δὲν κουνιότανε καθόλου.

— Βγαίνουν καὶ φαντάσματα στὸ σπίτι σας; εἶπα στὴ Σβορώνου.

— Στὸ σπίτι μιᾶς ποιητρίας, μοῦ ἀπάντησε, φαντασιές ὅσες θές!... Φαντάσματα ὅμως δὲν πιστεύω!

— Τότε τί εἶνε ἐκεῖνο ἐκεῖ κάτω, πού ὁμοιάζει καταπλη-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

Οἱ χωροφύλακες φοροῦσαν ἓνα περίεργο ἐθνικὸ ἔνδυμα.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ κυριῖ «πρῶην»...

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΡΤΣΙΜΠΑΛΤ ΚΟΥΚ

(Συνέχεια έκ τῆς σελίδος 52)

τα ανοιχτή. Ἡ Ἄννα ἔτρεξε κοντά μας, κατάλαβε πως τὴν εἶχαμε πάθει κι' ἀρπιάζοντας τὸν Μπάκετ ἀπ' τὸ χέρι χάθηκε μαζί του μέσα στὰ σκοτεινά. Ἐγὼ τότε, τρίζοντας τὰ δόντια μου ἀπὸ τὴ λύσσα, ξαναγύρισα στὸ δωμάτιό μου κι' ἀκούμπησα στὸ παράθυρο γιὰ νὰ καπνίσω ἡσυχᾶ ἓνα τσιγάρο. Ὁ Μπάκετ δὲν εἶχε δίκιο, δὲν ἔπρεπε νὰ δολοφονήσουμε τὸ γέρο. Αὐτὲς ἡ δουλειὲς τελειώνουν ἄσχημα. Καὶ νὰ, μήπως ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια δὲν κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ δῆμιο, στὴν Ἀγγλία, ὁ Τζὼν Μπάκετ, γιὰ κάποια ἄσχημη δουλειὰ ποῦκανε;

Ἄς εἶνε... Ἀκουμποῦσα λοιπὸν στὸ παράθυρο καὶ κάπνισα, ὅταν ξαφνικὰ ἀκουσα ἓνα ἀμάξι κ' εἶδα τὸν Ἀρτσιμπαλτ Κούκ νὰ κατεβαίνει ἀπ' αὐτὸ μπροστὰ στὴ βίλλα του! Σχεδὸν ἀμέσως, μόλις ὁ γέρος εἶδε ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου, ἔβαλε τὶς φωνὲς κι' ἔστειλε τὸν ἀμαξῶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία.

Ἐγὼ θεώρησα καλὸ νὰ κλείσω τὸ παράθυρό μου καὶ νὰ πέσω στὸ κρεβάτι μου γιὰ νὰ κοιμηθῶ. Αὐτὴ ἡ παράξενη περιπέτεια μὲ εἶχε τρελλάνει. Ποιὸς ἦταν λοιπὸν μέσα στὴ βιβλιοθήκη; Ποιὸς μᾶς εἶχε τρομοκρατήσει μ' ἐκείνη τὴν γκρινιαρική καὶ βραχνή φωνή του;

Τὴν ἄλλη μέρα, διαβάζοντας τὶς ἐφημερίδες, βρῆκα τὴν ἐξήγησι τοῦ μυστηρίου. Ὅλες ἔγραψαν πὼς ἓνας παπαγάλος εἶχε τρομοκρατήσει τοὺς λωποδύτες ποὺ εἶχαν μπηγνὴ στὴ βίλλα τοῦ Ἀρτσιμπαλτ Κούκ!...

Ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ Φρέντ Τόμσον, μαζί μ' αὐτὸν, ἔεσπασαν τώρα σ' ἓνα ἠχηρὸ γέλιο.

— Ναι, συνέχισε ὁ λωποδύτης ποὺ εἶχε γίνει εἰσοδηματίας, ὁ γερο-Κούκ εἶχε ἀγοράσει ἓναν παπαγάλλο, τὸν καιρὸ ποὺ ἔλειπε ἡ Ἄννα, καὶ τοῦ εἶχε μάθει δυὸ-τρεῖς λέξεις.

— Νὰ, λοιπὸν, πὼς, ὁ Μπάκετ κι' ἐγὼ, τὴν πάθαμε στὴ Μέλμπουρν καὶ χάσαμε μέσ' ἀπ' τὰ χέρια μας τόσο χρυσάφι. Μὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ πὼς ὁ Τζὼν Μπάκετ δὲν μοῦ ἀναμίλησε ἀπὸ τότε, γιατί δίχως ἐμένα, μακρινὸς νὰ δολοφονήσῃ τὸν φιλάργυρο, θὰ ἔστριβε τὸ λαιμὸ τοῦ παπαγάλου καὶ θὰ ἔκλεβε ὅλον ἐκεῖνο τὸν κρυμμένο θησαυρὸ τοῦ γέρου Κούκ!...

ΡΟΜΠΕΡ ΚΟΛΣΟΝ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

(Συνέχεια έκ τῆς σελίδος 17)

τοῦτοις τέτοια ὑπῆρξε ἡ δική μου. Λοιπὸν δὲν θὰ εἶχα δίκιο ἂν ἤθελα νὰ σὲ κρατήσω ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο κοντά μου; Δὲν εἶνε ὅμως αὐτὴ ἡ αἰτία ποὺ μὲ ἔκανε νὰ σοῦ ὀρίσω μακροὺς ἀρραβῶνας, πάρα πολὺ μακροὺς κατὰ τὴ γνώμη σου. Εἶνε ἡ πείρα μου.

Εἶδα πάρα πολλοὺς γάμους ἀπὸ ἔρωτα γρήγορα ἀποφασισμένους, νὰ καταλήγουν σὲ διαζύγια. Πίστεψέ με, χρειάζονται μῆνες γιὰ νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ δι' καθαρὰ μέσ' τὴν ψυχὴ του. Καὶ πάλι... καὶ πάλι συχνὰ γελιέται κανεὶς.

Ἡ κ. Μερὰν σταμάτησε. Ἡ Βέρθα, νικημένη, τῆς εἶχε πιάσει τὰ χέρια καὶ ἀνίκανη νὰ προφέρῃ μιὰ λέξι, ἔκλαιγε, ἔκλαιγε πικρά.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ

(Συνέχεια έκ τῆς σελίδος 26)

διὰ ποῦ ἐτυλίγοντο μὲ σάκκουσ σὲ στεφάνια βαρελιῶν κι' ἔμοιαζαν πὼς χορεύουν μὲ τὰ χέρια καὶ ἄλλοι πολλοὶ ποὺ ἔκαναν χρυσὲς δουλειὲς τὶς τρεῖς ἑβδομάδες τῆς Ἀποκρηῆς κι' ἐξαφανίζοντο μετὰ τὴν Καθαροδευτέρα. Ποῦ ἔπερνοῦσαν ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ; Στὰ χασικλήδικα ἢ στὶς ἀπόμερες ταβέρνες, ὅπου ἦσαν τὰ καταφύγια τῶν.

Στὴν τελευταία περίοδο τῆς ζωῆς αὐτῆς, ποὺ ἦταν πρωτόγονη, ἔπερνοῦσε ὁ κόσμος τὶς ἡμέρες του στὴ δουλειὰ καὶ ἐφωτίζετο τὶς νύκτες μὲ πετρέλαιο ἢ μὲ φωταέριο, ποὺ μόλις εἶχε φανῆ, ἤρχισε καὶ ἡ ὀργάνωσις τῶν δημοσίων θεαμάτων. Ἐγίνοντο κομιτᾶτα γιὰ τὶς ἀποκρητικὲς παρε-

Ο ΚΟΠΑΣΗΣ

(Συνέχεια έκ τῆς 9ης σελίδος)

κτικῶς τοῦ Μακεδόνοσ Μπήττου;

— Πνεῦμα;

— Ὁ Μπήττος εἶνε πνεῦμα βέβαια, ἀλλὰ ἐδῶ ἔχει καὶ σάρκα καὶ ὀστᾶ.

— Μ' ἀφοῦ εἶνε ὁ ἴδιος!...

Κι' ἄρχισε νὰ μᾶς ἐξηγῆ πὼς βρέθηκε ὁ Μπήττος ἐκεῖ καὶ πὼς ἀπεκλείσθη ἀπὸ τὴν στάσι. Ἄρχισε ἔτσι μιὰ κουθέντα εὐχάριστος πολὺ, μὲ λογοπαίγνια καὶ μὲ ἀστεία, ὅταν ἤλθεν ὁ ὑπάλληλος γιὰ νὰ μᾶς πῆ ὅτι μᾶς θέλει ὁ Κοπάσης.

— Μὰ τέτοια ὦρα! λέγει ὁ κ. Βουτσινᾶσ. Εἶνε μεσημέρι. Τί μᾶς θέλει; Θὰ ἔρθουμε τ' ἀπόγευμα.

— Ὅχι, τώρα πρέπει νὰ ρθῆτε.

— Μὰ τί μᾶς θέλει τώρα;

— Ξέρω κι' ἐγὼ; Ἴσως νὰ θέλῃ νὰ σᾶς κἀνῃ καὶ τραπέζι.

— Τραπέζι; Σὲ ποιούσ; Σ' ἐμᾶς;

— Σὰν τουρκόφιλος, ποῦ εἶνε, εἶπε σαρκαστικῶς ὁ Βουτσινᾶσ, θὰ ἔχῃ καὶ πιλάφι.

— Καὶ τί πιλάφι! Σωστὸ Σουλτανικό!...

— Πιλάφι, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, καὶ βέβαια ἔχει.

— Σουλτανικό;

— Δὲν ξέρω ἂν εἶνε Σουλτανικό. Ξέρω ὅμως ὅτι εἶνε τό... «σιχτίρ-πιλάφι».

Σὲ λίγο, μὲ ὑπερηφάνειαν ἐθνομαρτύρων, ἐτοιμῶν νὰ θυσιασθοῦν γιὰ τὴ πατρίδα, εἴμεθα ἐνώπιόν του.

Ἦταν ἐξωργισμένος φυθερά.

— Κύριοι, μᾶς εἶπεν, ἐκάματε κατάχρησιν καὶ τῆς καλωσύνης μας καὶ τῆς φιλοξενίας μας. Ἦμποροῦσα νὰ λάβα ἄλλα μέτρα ἐναντίον σας, ποὺ μοῦ ἐπιβάλλουν ἡ περιστάσεις. Περιορίζομαι, ὅμως νὰ διατάξω τὴν ἀπέλασί σας ἀπὸ δῶ!

— Θὰ μᾶς στείλετε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς νήσου;

— Ὅχι. Θὰ σᾶς ἐπιβιβάσω σ' ἓνα ἀτμόπλοιο ποὺ θὰ σᾶς ἀφήσῃ στὸ πρῶτο λιμάνι ποὺ θὰ πιάσῃ.

— Βαπόρια ἑλληνικὰ δὲν πιάνουν πειὰ ἐδῶ.

Σὲ μιὰ ὦρα, περνάει τὸ αὐστριακό. Θὰ σᾶς ἀφήσῃ στὴ Σμύρνη.

— Τόμπουλα! λέω στὸν κ. Βουτσινᾶ. Δὲν μᾶς ἔπιασε δηλαδὴ αὐτὸς, ἀλλὰ μᾶς παραδίδει στοὺς Τούρκους!

Ὁ καυμένος ὁ Θαλασσινός, κύτταξε νὰ μᾶς καθησυχάσῃ.

Σὲ μιὰ ὦρα, μιὰ βάρκα, μὲ δυὸ γραμματεῖς τῆς Ἡγεμονίας, μᾶς ἐπεβίβαζαν, μὲ ὅλας τὰς τιμὰς, στὸ αὐστριακό καὶ μάλιστα στὴν πρώτη θέσι.

— Καὶ ἅμα φθάσουμε στὴ Σμύρνη; ρώτησε ὁ Βουτσινᾶσ τὸν πρῶτο πλοίαρχο ἰταλιστί.

— Ἀναγκαστικῶς θὰ βγῆτε ἔξω.

— Χωρὶς διαβατήριο;

— Χωρὶς διαβατήριο καὶ χωρὶς... ἀναβολή, μᾶς εἶπε μειδιώντας.

— Βρὲ τὸ ζῶο, ἄπα μέσα μου. Γιὰ κύτταξέ τον, μειδιᾷ, σὰν νὰ τοῦ προσφέρουνε κρασί τῆς Σάμου.

Ὅταν ξεκίνησεν ὅμως τὸ παπόρι, ὁ τρίτος πλοίαρχος μᾶς εἶπε μυστικά:

— Ἐχὼ ἐντολή, νὰ σᾶς ἀφήσω στὸν Πειραιᾶ!

Εἶδα τότε, μὲ τὴ φαντασία μου, τὸν κακομοῖρη τὸν Κοπάση, μὲ τὸ κυλινδρικό του σῶμα, τὸ κόκκινο φεσάκι του καὶ τὰ φουσκωμένα μάτια, νὰ μᾶς παρακολουθῆ μὲ κάποια καλωσύνη.

Εἶχε φερθῆ λιγώτερο αὐστηρὰ καὶ περισσότερο πατρικά, σ' ἐμᾶς τοὺς ταραξίας...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

λάσεις, ποὺ ἄφηναν ἐποχή. Τὴν Κρεατινὴ καὶ τὴν Τυρινὴ Κυριακὴ εἶχαν καθιερωθῆ τὰ ἄρματα. Διάφοροι παραστάσεις, κόσμος πολὺς, βραβεῖα, καὶ τὸ πιὸ περιεργό, Ἀθηναῖοι ποὺ κατέβαιναν στὸν Πειραιᾶ γιὰ νὰ γλεντήσουν.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν κοσμογονικὴ περίοδο, ποὺ μόλις ἤρχιζε νὰ κἀνῃ τὴν ἐμφάνισί τῆς ἡ ζωὴ καὶ ἡ μορφή τῆς πόλεως, ἔπαιζαν σπουδαῖο ρόλο καὶ οἱ ἐκτὸς νόμου, οἱ τρελλοί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια.

Α. ΚΟΣΜΗΣ